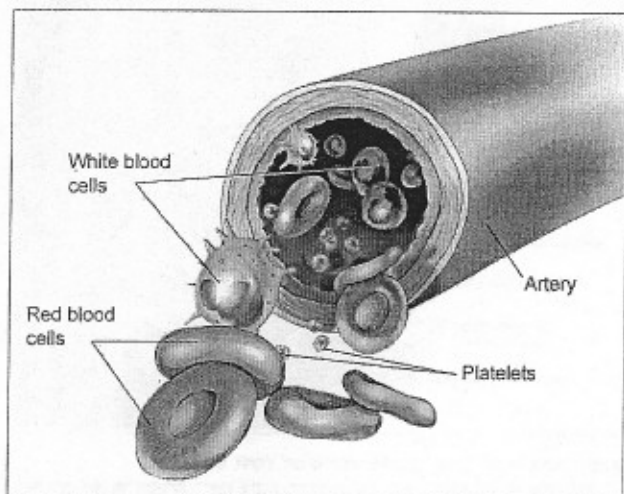

עוצרים את הדימום

אילולא היה מ' אישיצבא באתה עת, לפני ארבע שנים, ספק אם היה זוכה לספר בעצמו את סיפור התצלה הפרטי שלו. הוא היה בדרגה לביקור חבר פצוע בריטב"ם, כאשר משאית התנגשה בג'יפ שבו נסע, ודרכב עף לעברו השני של הכביש, ופגע במכונית שנסעה בנתיב ההפוך.

"פינו אותי לבית החולים במצב קשה, מרמס כמעט למוות. הפציעה הייתה כך כל אנושה, שהוציאו אותי מחדר הניתוח בלי לגעת בי. הרופאים לא נתנו לי יותר משעתיים... ואז הצבא דאג להניק במסוק את פרופסור מרטינוביץ, שהגיע למקום וטיפל בי בתרופה מיוחדת שעצרה את הדימום תוך דקות."

מ, אחר ממאות הפצועים שחייבם ניצלו על ידי התרופה "נובוסבן" או "פקטור 7", הוא מהנדסים שאינו מוכן ששמו יזכר בעיתון, בגלל התחושה הקשה שאינה מרפה ממנו גם היום.

"התרופה הצילה את חיי, אבל קשה לי עם הידיעה שהפצע השני באתה תאונה, נהג המכונית, לא זכה לקבל אותו טיפול שאולי היה יכול להציל גם אותו. הוא פונה לבית חולים אחר, שם עשו הרופאים את מירב המאמצים לעצור את הדימום אך לא הצליחו. הוא נפטר אחרי יומנה שבה דימם למוות. ביקרתי את הדיו אודי ששחררתי מבית החולים, אביו סיפר לי שאיש לא רמו להם שקיים טיפול שיכול להציל את חייו..."

"נובוסבן", תרופה שמויערת במקור עבור חולי המופיליה, התגלתה לפני כשש שנים כתרופה שמסוגלת לעצור דימומים קטלניים ולהציל את חייהם של פצועי פיגועים, וילדות, נפגעי תאונות דרכים, ושי שסובל מריטום מסכן חיים שאי אפשר לעצור בכל דרך אחרת. התושה שגילה פרופסור אורי מרטינוביץ מ"שיבא", הביאה לגילוייה של התרופה, ועד היום - מדינת ישראל היא היחידה שבה התרופה מאושרת רישמית לשימוש במקרי חירום. נתונים שהוצגו באירועה בכנס המראטה השנתי בישראל, דראו כי מאז הצילה התרופה את חייו של דחייל אלעד ארזון ב-1999 - ניצלו בזכותה יותר מ-250 בני אדם בישראל. אלא שעקב מחירה היקר, 7,000 דולר למנה, לא כל החולים זוכים לקבל אותה. רובם כלל אינם יודעים על האופציה הזאת. הצבא מממן את הטיפול בחיילים, נפגעי פיגועים מקבלים מיון מהימנות הלאומי. לגבי כל היתר, התרופה אינה בסל הכריאות על המשתמע מכך...

הראשון בעולם שטופל בתרופה!

שבת תש"ס, שעת אהריצה. אסתר ארזון מגיעה לביתה אחרי יום עבודה. סמוך לפתח הבניין פומדת מוגית בהמתנה, כתוכה יושב חייל. ארזון לא יחסה לכך חשיבות. דקה אחרי שנכנסה, נשמעה דפיקת ברלת. ליבה החל לרפוק.

"בפתח עמד חייל שנשלח מקצין העיר, הוא אמר שהבן פצוע, והוא בא לקחת אותי לתל השומר. התבוננתי שיגלה לי מה קורה, את האמת. אלעד במצב קשה, זה מה שאמר. המשכננו ליסוע והיה פקק בדרך, והחייל פקד על נהג המוגית לטוס בשולי הכביש. הבנתי מה שהבן שלי עדיין חי... אהרת לא היה בשביל מה למות."

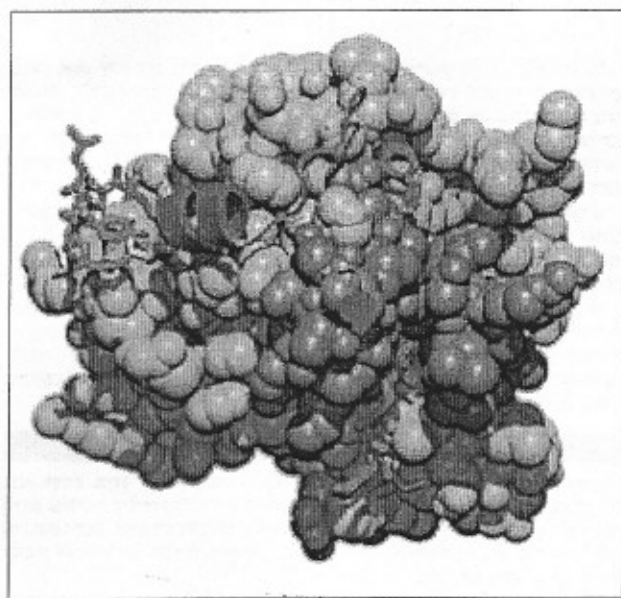
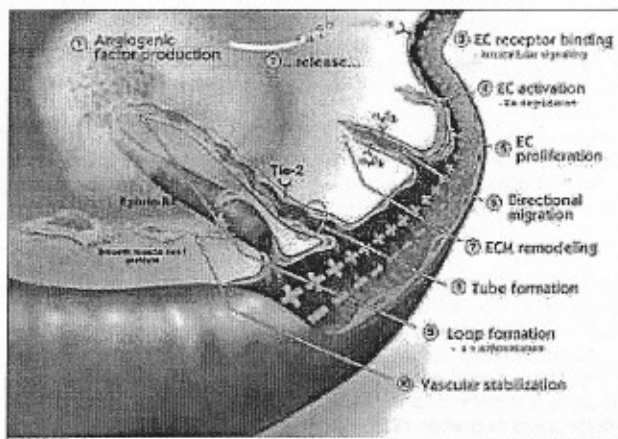
הבן היה בחדר הניתוח. חי אבל במצב אנוש, אסרו לה הרופאים. "כל הדרך התפלתי, וכשהגעתי הם אמרו לי, 'אין מה לעשות, נשאר רק להתפלל לאלוקים'. אלעד גורה בבטן, כלי הרם הראשי דימם. עשו לו שני ניתוחים, אבל לא הצליחו לעצור את הרם. הוא קיבל 50 מנות רם, אחת אחרי השניה, גם זה לא עזר."

הרופאים הריגו יריים. 'הרם פורץ בלי הפסקה, אנתנו לא ממוגלים לעצור אותו, זה הסוף', אמרו לבני המשפחה ביאוש. האם אסתר ארזון משחררת בריט אתן דקות נראות. "בעלי ר"ל התמוטט, הוא לא היה מסוגל להחזיק מעמד. אני באתי ממשפחה דתית, סבא שלי היה רב במרקס, לא הפסקתי להתפלל לנס - ואז מישור בטיפול נמרץ נזכר פתאום כפרופסור מרטינוביץ ובתרופה שגילה."

"הועיקו אותו בבחילות. אמרו לי את האמת - שזאת תרופה ניסיונית, שעוד לא נוסחה מעולם על פצועים. הבן שלי היה הראשון בעולם שעמד לקבל את התרופה אבל הוא נטה למוות, זו הייתה התקווה היחידה. רופאי מרטינוביץ כבר היה פעם אחת בדרך לצפון לספל בחייל שדימם, ואו הריעו לו באמצע הדרך שהוא כבר לא צריך לטא, כי החייל נפטר... כל ההשתלשלות הזאת מרהימת תורה לקל, הוא כל כך האמין בתרופה שהיה מוכן ללכת איתה עד הסוף, למרות שלא היה לה אישור... אחרי עשרים דקות, יצא מרטינוביץ מחדר הניתוח - וכישר לחדרם שודיימוס נפסקו! הוא אמר שהתרופה עצרה את הדימום תוך 10 דקות, ושהבן שלי יישאר בחיים... אלעד היה בטיפול נמרץ חודשיים ואז כבר הצי שנה של שיקום, אבל

■ ב־7,000 דולר למנה, אפשר להציל חיים: תרופת הנובוסבן, שפותחה במקור לטיפול בבעיות קרישה בחולי המופיליה, התגלתה לפני חמש שנים כתרופה שיכולה לעצור דימומים בלתי נשלמים ולהציל חיי פצועים וחולים שמדממים למוות ■ התושה שגילה פרופ' אורי מרטינוביץ מ"שיבא", הצילה במבת תש"ס את חייו של אלעד אהרון - האדם הראשון בעולם שטופל בנובוסבן לעצירת דימום! ■ עד היום, הצילה התרופה את חייהם של כ־250 בני אדם, פצועי פיגועים, נפגעי תאונות דרכים, יולדות וחולים שעלולים למות כתוצאה מאיבוד דם ■ ישראל היא המדינה היחידה בעולם שהנובוסבן מאושרת בה לשימוש במקרי חירום כאלה. למרות זאת, לא לכולם סיכויים שווים: הצבא מממן את הטיפול לכל החיילים, הביטוח הלאומי מממן את הטיפול לנפגעי פעולות איבה, ומי שנפגע ב"סתם" תאונה או פציעה, עלול למות ■ התרופה נמצאת בבתי החולים, אך הציבור - כולל חלק מהרופאים - אינו מודע לקיומה, ההחלטה על מתן התרופה ניתנת לעיתים כשכבר מאוחר מדי בגלל העלות הגבוהה, ובמקרים רבים הצוות אינו מיידע את המשפחה למרות שאין ספק שהיו מוכנים לשלם את הכסף תמורת החיים ■

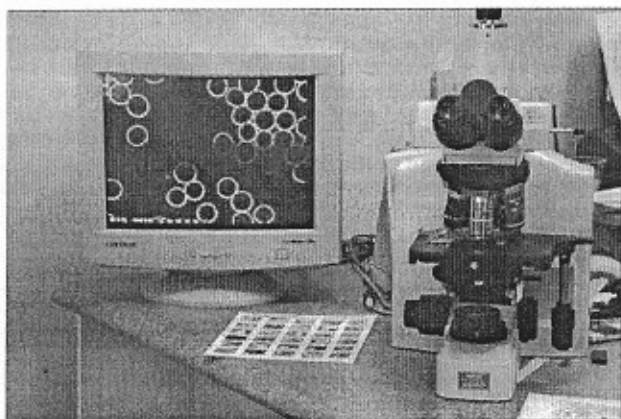
נ. קצין

קרישה אחרת, והחלו בניסויי כניחות. רבר שימל לקחת שנים, ואז, הגיע גל של פצועים קשה באינפיארה, והגיע החייל דראשון שטופל בנובוסן. אלעד אחרון היה האדם הראשון בעולם שקיבל נובוסן כמצב של טראומה. תוך 10 דקות הריטום פסק, החייל ניצל בתוך שבוע, היו לנו המישה פצועים כאלה, כולם מצב קריטי. כולם ניצלו.

התצלחה עשתה רעש גדול בעולם. כמובן שהמקרה זיזו את התהליכים – ותוך שבוע הייתי בדרך לארה"ב, לבצע בידך עם האמריקנים ניסוי בחיורים עם פציעה קשה. המחקר היכה שהתרופה נטוחה לשימוש.

בעקבות המחקר, אישר משרד הבריאות בישראל את השימוש בנובוסן למקרי חיורים של דימומים בלתי נשלטים. למרבה הכאב, פיגועי הטרור והלחמה הביאו לכך שנצבר נסיון רב בתחום...

הזקת נובוסן עיצרה את הדימום הנרחב

אזיי המקרים הראשונים ש"גילו" את יכולותיה המופלאות של התרופה, השימוש בנובוסן הפס התאזה בישראל. לא רק בחיילים, אלא גם בפצועי פיגועים, חולים שמרממים אחרי ניתוח, נפגעי תאונות דרכים וילדות. כל המטופלים עימם שוחחנו, סיפרו על הצלתם הם כמרבא אחרון לפני (או לאחר) ייאוש, והביעו תקווה עזה שהתרופה תיכנס לשיגרת חירום בישראל.

מזיי גלפטר מנוה צוף שבשומרון, גורה ברצמבר 2000 סמוך לירושלים כאשר חוליית מחבלים שהסתירו במטע זית, ירו לעברו. גלפטר, בן 46 ואב לארבעה ילדים, מונה להרסה עין כרם שם מצא שהקליע פגע באיזור האגן, גרם נזק גדול לכלי הרם ולאברים הפנימיים ונותר תקוע ברגל.

הרש תמים נאבקו הרופאים על חייו. הוא עבר שלושה ניתוחים נכסן, סבל מאיבוד רם מאסיבי שגרם לו לפירוש חודים בלב, ולמרות שקיבל 70 מנות דם תוצרי דם – הדימום המשיך ואף התגבר. הייתי כטיפול נמרץ במשך חודשיים, מתוכם חודש וחצי מורדם ומנושם, הוא משתחו. "כסופו של דבר, בהתייעצות בין פרופסור ריבקין שטיפל בי לבין הרב פירר, המליץ הרב פירר לפנות למרטינוביץ."

למה עז או אל השבו על זה חששו לקחת סיכון, מסביר גלפטר היום. "אני הייתי המקרה השלישי בלבד של פצוע שטופל בנובוסן. התרופה ניתנה לי בניחות, מכיוון שהדימומים היו פנויים. הרופאים מררו רבם כיוולגי על החודים. הקב"ה עזר ומרטינוביץ היה השליח הטוב..."

ד"ר ד"ר מאיזור הריכוז, נפלה לפני כחמש שנים מחלון ביתה בקומה הרביעית. זו הייתה השנה הראשונה שבה החלו להשתמש בנובוסן. "זו הייתה פגיעה רב מערכתית, פינו אחי לבית החולים מחוסרת הכרה. עברתי החיאה ממושכת, אבל הריטום נמשך ללא הפסקה, היא מספרת. פרופ' מרטינוביץ הוועק לטפל בה "שיבא" – והדימום נעצר.

"הטיפול המקובל כאשר פצוע מרטם, הוא עצירת הדימום בניתוח שדורס את פרוץ הרם מדופן כלי הרם הפגוע. אבל כמצב של פציעה כה המורה, מערכת הקרישה של הרם קרסה, הפצוע מרטם מכלי דם רבים, מצב שברוך כלל מסתיים במוות כשל אובדן דם" – מסביר פרופ' מרטינוביץ. "הזיקת נובוסן עיצרה את הדימום הנרחב מכלי הרם הקטנים שכמעט אינו ניתן לשליטה, ואו אפשר לתפר את כלי הרם הגדולים שמרממים."

האחים תן ומורן קפלינסקי, נסעו בידך באותה מכונית כאשר נפגעו בתאונת דרכים. מורן הצעיר יותר, שהיה הנהג, נהרג במקום. אחיו זון, בן 36, שרד את התאונה, אבל בבית החולים איכילוב לשם פונה כמעט ואמרו נואש מחייו. כתוצאה מהפציעה הקשה, נקרעו כלי דם רבים בגופו והרופאים לא הצליחו לבלום את הדימום. רק הטיפול בנובוסן עצר את הדימום. המקרה איזע לפני כחצי שנה.

קבוצת-ביקורת? בלתי אפשרי

ששף דם או דימום בלתי נשלט, הוא ל"ע אחד הנרממים לטוח של נשים אחרי לידה. גם בתחום הזה, יצאה הבשורה מישראל: אפשר להציל נשים שחיוון בסכנה ארדי לידה המקרה הראשון היתה של יעל הזקוק מאשקלון, שבמשך שבוע ימים אחרי לידה תאומים בבית החולים "בדול" היתה שרויה בתרדמת (קומה).

יעל הזקוק, בת 37 ואם להמישה ילדים, עברה ניתוח שהסתבך והגיע לקרישה של מערכת קרישה הרם אצלה. "שלושה ימים רצופים הרופאים לא הצליחו להשתלט על הדימום, קיבלתי 50 מנות דם שנכנסו ויצאו (בגוף יש כמות של 40 מנות בלבד), אחרי שלושה ימים נואש. הייתי בין הצדדים למות."

הוא חי, תורה לאלוקים, היום הוא בן 25 וכל החיים לפניו.

הטיפול ב"נובוסן" בפצועים, כמצבי טראומה, ממש לא היה מתוכנן באותו שלב. התהליך היה אמור להימשך עוד זמן רב, אלטלא נוצר הכרזה לנכסת להציל חיים. היום מותר לחייך כטיפיק, אבל אז די חששתי, מודה פרופסור מרטינוביץ.

"המקרה הראשון התרחש עוד לפני שסיימנו את הניסויים כבעלי חיים, והעיקר אתי כי המנתחים הרימו ידיים והפצע הלך למות תוך דקות. התרופה לא אושרה עדיין, חששתי מאוד אבל לא היה מה להפסיד, לכל היותר סיכנתי את רישיון הרופא שלי..."

רוב הפצועים מתו בבית החולים

כתבת "נומרוורדיסק" הדנית לא חלמו שהתרופה שפיתחו, עבר חולי המופיליה, תגלה בישראל כטיפול מציליחיים לאנשים שעלולים למות מאיבוד דם.

"נובוסן" מאשרת לשימוש מ1995 לטיפול בחולי המופיליה. התרופה מכילה גרם קרישה בשם "פקטור 7" החסר בחולי המופיליה. פקטור 7 נמצא כדם כמנויות ועידות ובצורה לא פעילה. כאשר מתרחשת פציעה או נזק לכלי דם, הפקטור מתחבר לחומר אחר – ושניהם מפעילים את מערכת הקרישה הטבעית שיצר הכורא בגופנו, שתפקדה לראונ לכך שהגוף לא ימשיך לרטם בלי סוף.

כבר ב'85 חולי המופיליה טפלו בפקטור 7 שהופק מרם, אבל נדרשו 10 שנים לפתח את הגירסה הרקומביננטית, כלומר – גרם קרישה מוטנסט שיוצר בטכניקה של הנרסה גנטית, לא מרם. תקופת האינפיארה הראשונה, גולר הרעיון להשתמש בנובוסן לעצירת דימומים בפצועים. בתפקידו הכמטולוג, התחיל פרופ' מרטינוביץ להיות מעורב במקרי טראומה (כלומר פציעות), וגילה רבר שגרם לו ביעותים: רוב הפצועים המרממים שמוגיעים לבית החולים, אינם שורדים בחיים...

"הייתי בהלם. בן ארם כטוח שאם הצליחו לפנות פצוע לבית החולים – יש לו סיכוי טוב להינצל. התברר לי ש'65 מותמותה מתרחשים בבית חולים: גם כצבא היו מוטסכלים, הם שיפרו את הפינוי הרפואי מפיוגועים, אפילו הקימו יחידה כירורגית נייחת קרוב ככל האפשר לזירת הקרב, כדי שהפצועים יגיעו מרר ובוחיים לבית החולים, אבל חלק גדול מהפצועים נפטרו."

איך עוצרים את הדימום הקטלני? מודה מאור הגיע מרטינוביץ להבנת, שפקטור 7 הוא המועמד המתאים, "תרופת הפלא" שתעצור את הדימום. זה לא קרה ב"שיגעון" של רגע, הוא מרגיש בפניו – הוא וצוותו הקרו במשך חודשים את הטיפול באלפי חולי המופיליה ומחלות מרגיש בפניו – הוא וצוותו הקרו במשך חודשים את הטיפול באלפי חולי המופיליה ומחלות

למרות ההצלחה המרשימה, השימוש בתרופה מוגבל ואנשים רבים בישראל שניתן היה לרדרי המסומים להציל את חייהם בעזרת נובוסבן, דיממו למוות באין טיפול.

כזה"ל, הנובוסבן הוכנסה לשימוש מייד לאחר המקרים הראשונים. פרופ' אריה אלרד, או קצין רפואה ראשי, הוליס שהצבא יממן את עלות התרופה להיליים. לא זו בלבד, אלא שבצבא היא מאושרת לשימוש "מרום בית חולים", כטיפול חירום מיידי.

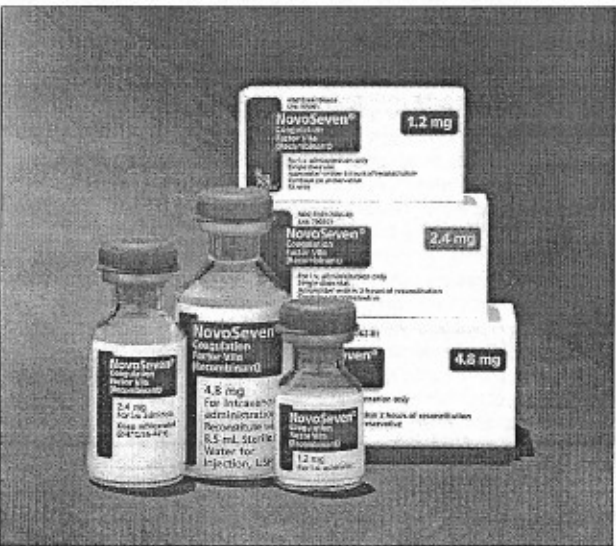
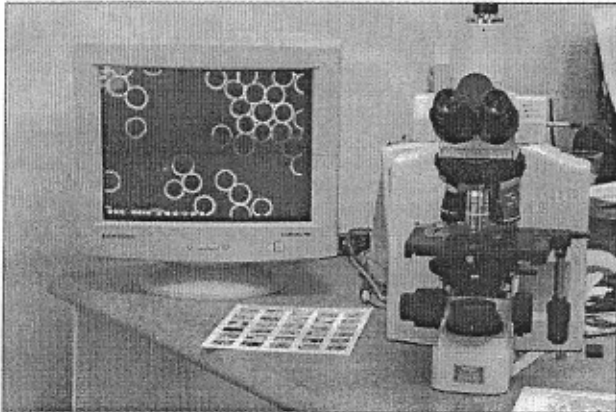
גם הצבא האמריקאי יאמן את התרופה למקרי חירום – בעיקר השתמשו בה 400 פעם, לטיפול בחיילים אמריקנים שנפצעו ודיממו קשה. כמתציתם ניצלו. עריי, כרוב המצינות התרופה אינה מאושרת רישמית אלא כטיפול ניסיוני (על אחריות הרופא).

המינבלה העיקרית היא העלות הגבוהה של התרופה – 5,000 עד 7,000 דולר למנה אחת. הצבא מממן את הטיפול בנובוסבן בחיילים, הביטוח הלאומי מממן (על פי חוק) את הטיפול בנפגעי פעולות איבה, ומה עם "סתם" פצועים? הרכו של אחת מן השורה שנפצעו אנושות, לקבל את התרופה, אינה קלה.

התרופה נמצאת בכל בתי החולים, בדיוק עבר מצבי חירום מעין אלו. אבל בגלל המחיר הגבוה, היא ניתנת כשלב מאוד מאוחר, לאחר שניסו כל דבר אחר כדי להציל את חי הפצוע או החולה. "בתי החולים הקימו מערכת של מעצורים לשימוש בתרופה, כדי למנוע שימוש לא נכון בחולים לא מתאימים. לצערי ההגבלות קשות מדי, והתוצאה היא שבמקרים רבים, התרופה ניתנת מאוחר מדי, ואז אנחנו הרימום נעצר אבל החולה לא שרד", מסביר פרופ' מרטיונביץ.

"לא מודעים לתרופה ולא משתמשים בה מספיק. למרות שהנובוסבן נמצאת על הרפרים בכל בית חולים ואפשר לתת אותה בזמן אמת, רופאים רבים אינם מודעים לתרופה מבחינה מעשית, חלקם אפילו לא יודע שהיא קיימת בבתי החולים שלהם. ויש מקרים מכיכים יותר – מצלצלים אלי מנתחים ומספרים שביית החולים לא משחרר להם את התרופה והחולה נמצב אנוש, ואז אני קופץ לבית החולים עם התרופה ועוזר להם בניתוח. הצבא מקפיד אחי כבר שנים לכל חייל שמדמם קשה או כשיש פיגועים, גם הרב פירד הועיק אחי לא אחת..."

פרופ' מרטיונביץ מייחל לכך שהשימוש בתרופה יתרחב והיא תינתן לכל חולה שזקוק לה. "בארונה חלו שתי תפתחויות חשובות שמקדמות את הנושא: האחת, בשיתוף עם האיגודים המקצועיים והצבא פירסמו מערכת של הנחיות לטיפול בנובוסבן, שיאפשרו לרופאים לתת טיפול נכון בתרופה. השניה, אחי הורברים המלודיכים ביותר הוא האפקט של התרופה בחולים שעברו אירוע מוחי, ובאחרונה התפרסם מחקר שזוהה הצלחה מרשימה בתחום זה. אני מאמין שבסיפ של רבי גיע למצב שבו התרופה תינתן מרצף לבית החולים, כבר באמבולנס, ותאפשר לטפל בחולים ולעזור להם".

"היו שם כמה קצינים שהציעו לנסות את הנובוסבן, אבל הסיפור היה בסוף 2000 כאשר עוד לא עשו בה שימוש ביולדות. יצרו קשר עם פרופ' מרטיונביץ שהיה בארה"ב, ופתאום הגיע אמבולנס עם האמפולות של הנובוסבן. נתנו לי 2 מגות בעלות של 42 אלף שקל, והדימום התחיל לאט להיעצר. בשבת בבוקר אחרי שבוע שלא הייתי בהכרה, פתחתי את העיניים. ביום ראשון התהה הברית של התאומים, לא השתתפתי בה כמובן, הייתי בטיפול נמרץ עוד שבוע לפחות, אבל המדי שמים שוכתי לכך".

פירופסור שמואל מנל, מנהל מחלקת נשים ויולדות לשעבר ב"ברוויל" הערבו את המחקר בנושא יולדות שמופלו בנובוסבן, מציי: "מרובר בתופעה רחבה יחסית, שברדך כלל ניתן להתגבר עליה בעזרת טיפולים שונים. רבע מיליון נשים בעולם, מתות לארד לידה כתוצאה מדימום.

עוד שנה מופלו בארץ בנובוסבן 17 נשים שהיוהן היו בכמנה בשל דימום. וזו המספר הגדול בעולם, בארצות אחרות רווח על מקרים בודדים. כולם מחכים שתהיה הוכחה מחקרית ליעילות הטיפול, דבר שייקח זמן – כי בניגוד לתרופות אחרות שבהן נערך מחקר עם קבוצת ביקורת, בלתי אפשרי לבצע מחקר כזה בנובוסבן. כאן מרובר במצבים קיצוניים הסוככים בסכנת חיים, ואי אפשר שלא לתת טיפול שיכול להציל את חי הפצוע".

יחידים חזק מאיתנו: אמרו הרופאים

מוניק גולדוורף מאשקלון, נפצעה בפגיעו בצונית חרלון, לפני 4 שנים. בשעה 7:30 בבוקר, מחבל שנהג באוטובוס שהסיע ערכים ישראליים החל לדרום חיילים ואזרחים. מוניק פונתה לבית החולים כמצב אנוש, כלי הכרה, עם פגיעות נרחבות. בין היתר, סבלה משברים באגן וברגליים, קרע בערוק הראשי של הדגל וקרע במעיים. הדימום המאסיבי לא אפשר לאתר את כלי הדם הפגועים.

"הרופאים אמרו שהם מעריכים את הסיכויים שלה להישאר בחיים אחרי כל זה פחות מ-1%... אחרי 7 שעות בחדר ניתוח, הם יצאו ואמרו לנו, 'אנחנו לא יסלים לעשות בשבילה יותר שום דבר, הדימום חזק מאיתנו'. לא האמנתי, שאלתי אותם: אתם נותנים לה כמה למות, כלי לעשות שום דבר? והם אמרו, 'אין מה לעשות'...". מספרת היא שרון אוראנס. עוד אז, כשבעה או שמונה אנשים בלבד מופלו בנובוסבן. אופציה הנובוסבן הייתה ידועה לרופאים. טיפול בפצועה. "הבנתי שבגלל שהמזבזבז חזק כך גרוע, החליטו לא לתת לה כי כבר מאוחר מדי הסיכויים קלושים. אני חושבת שזה גם העלות הגבוהה וגם חוסר הרצון לתת טיפול בלי סיכוי שיפחית את הממוצע של אחוזי ההצלחה..."

פרופ' מרטיונביץ שהגיע ברגע האחרון, החליט לנסות עוד סיכוי. האם התבקשה לחתום על הסכמה עם הרגשה שהיא מודעת לכך שהטיפול ניסיוני... אבל זה היה הרוב היחיד שניתן היה לעשות.

"החלטה הייתה בחוד ניתוח משעות הבוקר, ב-12:00 בלילה יצאו מחדר הניתוח וכישרו לי שהצליחו לעצור את הדימום. היא עריינית היתה נמצב קשה מאוד, כלי הכרה, לא ידעו אם יהיה נוק מוחי, ואם תשרוד את כל הפגיעות. אני לא רחית, אבל הבטחתי לעצמי שאם הקב"ה יחזיר לי אותה, אני אקדיש את עצמי להצלת פצועים אחרים. היום היא בת 24, נשואה, עריינית לא התגברה על כל הפגיעות אבל היא מאוד אופטימית".

אוראנס, שזה שלוש שנים עוסקת בפעילות למען משפחות נפגעי טורח, מקימה בימים אלה עמותת בשם "קרמה לחיים" במטרה לקדם את אישור הנובוסבן והכנסתה כטיפול זמין בכל מקרה שיש בו צורך.

"אנחנו קובלנו סיכוי, מה עם משפחות שאין להן סיכוי להגיע לתרופה כשהחליטה מתרחשת תאונה או מצב חירום, אנשים לא מודעים ולא יודעים שהתרופה קיימת ואפשר להציל חיים. העמותה תפעל לכך שכל אחד יקבל אותה והרמתת להציל את חי יקריו הפצוע".

מה עם 'סתם' פצועים מן השורה?

הנתונים הסטטיסטיים מדהימים: כ-75% מהמקרים, הנובוסבן עצרת את הדימום. ומרובר, אל תשכח, במקרים שכבר ניסו את כל הטיפולים האפשריים ושום דבר לא עבר.

